

sager skal afgjøres ved Domstolene, da er jeg ganske enig med ham i, at det maa være rigtigt, at de Vedkommende tilfidsst maae kunne faae Sagen afgjort ved Domstolene, naar ingen Overenskomst paa anden Maade kan bringes tilveie, men man skal ikke strax kunne henvise dem til Domstolene, naar en mindelig Overenskomst kan tænkes, og det troer jeg vilde kunne stee i de allerfleste Tilfælde, naar Sagen henvises til Amtsraadene, saa at det vil være meget sjældent — haaber jeg —, at man har nødig at gaae til Domstolene. Jeg er ogsaa enig med ham, forsaavidt jeg ikke kan finde det rigtigt, at, paa samme Tid man beholder Sognefogden, han da ikke skal tage Deel, t. Ex. i Tilfigelse og Opshyn med Veiene. At have en lønnet Bestillingsmand i Sognet, som paa en Maade kun skal føre Control med Sogneforstanderflabet, kan jeg ikke finde rigtigt. Her kan man nu gjerne sige, at, naar jeg vil, at han skal tilfige, og det er Sogneforstanderflabet, der skal tage Bestemmelse om, hvad der egentlig skal gjøres ved Veiene, bliver han paa en Maade kun dets Tjener. Det er ganske rigtigt, og jeg finder ogsaa, at, saalænge man beholder ham, maa han, naar han skal have Løn, staae saaledes.

Der er en Bestemmelse i § 9 om Affjæffelse af Ledde, som er en meget heldig Bestemmelse. Vi have tidligere haft denne Sag for her i Rigsdagen, men det har ikke ført til Noget. Det er meget ubehageligt for de Veifarende at have disse Ledde paa meget befærdede, alfare Veie; og paa Derne har man vist ikke saa saa af dem. Altsaa finder jeg det rigtigt, at Leddene affjæffes paa de offentlige Diveie, og naturligvis ikke mindre paa Landeveiene, hvis der er nogle saadanne tilbage; thi det er i alt Fald ikke mig bekendt, at dette er Tilfældet. Jeg kan ogsaa gaae ind paa at finde det rigtigt, at der maa være en Overgangstid, saa at de Vedkommende, der have haft Tilladelse til at holde disse Ledde paa deres Marker, faae en Frist, i hvilken de kunne tage deres Forholdsregler, inden Leddene skulle affjæffes, men jeg finder det

ikke ganske rigtigt, at det skulde være nødvendigt at give dem Erstatning derfor. Det har i mange Aar været en væsentlig Byrde for det Offentlige, at man har haft disse Ledde, og nu at tale om Erstatning for endelig at komme af med dette Uvæsen, finder jeg ikke ganske rigtigt. Jeg bringer med Forsæt dette Udtryk: „ikke ganske rigtigt“; thi skulde der kunne komme Oplysninger frem fra andre Sider, som kunde gjøre mig det klart, at man burde gjøre det, saa er det et af de Punkter, om hvilke jeg kan sige, at yderligere Oplysninger vilde kunne bestemme mig til, om jeg vil stemme for dem og derefter for Loven. Derimod finder jeg Slutningen af Paragraphen, som siger, at, hvis de skulle have Erstatning, skal Halvdelen betales af Sognecommunen, aldeles urigtig. Der er sagt i Motiverne, at Sognecommunen naturligtvis maa have Interesse af, at Leddene blive affjæffede paa Diveiene. Det er tilbeels rigtigt, men ogsaa kun tilbeels, og det kan stille sig paa adskillige Steder saaledes, at det synes mig aldeles ikke rigtigt, at Sognecommunen skal tage Deel i denne Udgift som Sognecommune. Hvis det maa være mig tilladt at oplyse dette ved et Exempel, da er det mig bekendt, at i det lille Sogn, hvori jeg boer, er der slet ingen Ledde undtagen over en Hovedgaardsmark, men der er der heller ikke mindre end 13 til 14 Ledde. Denne Hovedgaardsmark ligger i en Udkant af Sognet, saa at man hverken skal passere denne Veie til Kirken, Skolen eller til nogen af Beboernes Marker; man skal kun passere den som Alfarvei, naar man skal ud af Sognet; og at Sognet skulde betale Halvdelen, forudsat, at der skal ydes Godtgjørelse for disse Leddes Affjæffelse, finder jeg ikke rigtigt. Jeg maa holde paa, at, hvis det skal gives Erstatning, maa denne falde paa Amtsrepartitionsfonden. Der er en Bestemmelse i § 14, og det er navnlig den sidste Passus, som forekommer mig noget streng. Jeg anseer det vel for rigtigt, at Indenrigsministeren maa have den Indflydelse, han hidtil har haft i en vis Henseende paa Veienes Stand-